

UNA NIT INOBLIDABLE

SEGUR, ben segur, que tots els qui ens vàrem trobar a Els Angels aquella nit de Nadal de l'any 1962 no l'hem pas oblidada. I, sovint surt a tom en les nostres converses, per a fer-ne comentaris més o menys «xistosos» de la situació.

Pels voltants de les 10 de la nit pujàvem a l'autocar que ens havia de portar a Els Angels, per oir-hi la Missa del Gall, i fer, tot seguit, una mica de ressopor.

A la Coma començaven a caure unes petites volves de neu, però ningú no en va fer cas. El cel estava serè.., a més el projecte era anar a Els Angels; tots estàvem preparats per anar-hi. Qui era el valent que se'n des-deia?

A l'anada, el viatge va transcórrer amb tota normalitat. I, allà dalt ens vàrem trobar amb una Missa del Gall molt concorreguda, sobretot per excursionistes gironins. La sorpresa fou al sortir de l'Ermita, en trobar-nos que, les esporàdiques volves de neu havien cobert d'una fina alfombra tot el paisatge. Demostrant que no havien pas estat tan «esporàdiques».

La novetat, en aquell primer moment, va resultar molt agradable. A muntanya i tot nevat! Precisament a la nit de Nadal! Què bonic! Què típic!

Vàrem jugar una mica amb la neu, es va organitzar una petita batalla de boles; però aviat entràrem cap a dintre l'hostal, ja que, a més de ser bonic... feia fred.

El ressopor va ser interromput, cap al final, pel soroll de gent que s'en anava tot precipitadament, i els xòfers que deien que la neu s'estava gelant, i que la carretera es feria difícil si no ens afanyàvem a marxar. Es veu que, mentre nosaltres ens cruspíem els calamars i el pollastre, havia tornat a nevar, i la capa de neu ja era quelcom més que una fina alfombra.

Ràpidament tothom va pujar als cotxes. I, aviat va formar-se una petita caravana que, baixava amb tota mena de precaucions, i a pas de tortuga, les voltes i giravoltes que d'Els Angels porten fins a la Creueta.

Amb tot, la carretera es gelava de pressa, tornant-se perillosa. El xofer, veient l'autocar de davant nostre lliscar repetidament, ens va demanar de baixar del cotxe. Ell conduiria, mentre nosaltres, des de terra, agafant l'auto per la part de darrera l'aniríem frenant quan es desviés massa. I, amb aquest pla vàrem acabar de fer els kilòmetres que ens faltaven per arribar a la Creueta.

Allà, no hi havia gairabé cap rastre de neu, i, amb la carretera plana i sense voltes, el viatge va continuar com una seda. Arribàvem a Cassà frescos com una rosa -i mai més ben aplicat- cap a... les 6 de la matinada.

M. D. MARINÉ